

danne pekuniære Tab, som vilde overstige deres Evne.

Den Anskuelse, der fra enkelte Sider bliver hævdet, at det skulde være en særlig indbringende Forretning for de private at fremelske gode Avlsdyr og danne gode Stammer, er aldeles forkert. Det kræver ikke blot stor Dygtighed og megen Udholdenhed, men det er ogsaa i Almindelighed forbundet med pekuniære Tab. Opdrætterne ere stadig udsatte for at gribe fejl i Valg af de Individier, der bør bevares for Avlen; mange Prøver maa foretages, megen Kontrol maa øves, og ofte gaar det saaledes, at naar Opdrætterne tro at staa ved Maalet, falder det hele fra hinanden, og der maa begyndes helt forfra. Arbejdet er spildt, og Kapitaler ere ødte. Uheld i en Opdrætters Besætning volder ogsaa langt større Tab end Uheld i en Besætning af almindelige Brugsdyr. De Landmænd, som have Anlæg for at kunne blive gode Opdrættere, og som ville paa tage sig dette ofte brydsomme og besværlige, men tillige interessante og samfundsnyttige Arbejde, bør derfor mødes med Velvillie, ikke blot af deres Kolleger, Landmændene, der i første Række kunne faa Gavn af bedre Avlsdyr, men af alle Borgere i Samfundet, da det i det lange Løb kommer hele Samfundet til gode. De Bestræbelser, der udfoldes dels af Enkeltmand og dels af Foreninger for at forbedre Husdyravlen, have ikke blot Krav paa Statens Anerkendelse, men ogsaa paa al nødvendig Støtte.

Alle de Hjælpemidler, der tjene til en grundig Bedømmelse af Individets gode Egenskaber og dets Evne til at nedarbejde disse, bør tages i Brug: Stambogsføring, Maaling af Mælk og Fedt, rationelt Opdræt, Fodringsforsøg, Regnskabsføring, Forsøgslagting m. m. Videnskaben maa tages med ind i Avlens Tjeneste. Der bør skelnes bestemt mellem de Dyr, der egne sig til Avl og de Dyr, der ere gode som Brugsdyr.

Ved forstandigt Valg af Avlsdyr, der stamme fra gode Forældre, ved god Behandling af de unge Dyr, rigelig Fodring

og fornøden Kontrol, maa man søge at forøge Produktionsevnen hos vore Avlsdyr.

Den private maa ikke hemmes i sin Lyst til at virke, men derimod støttes og vejledes.

Statens Støtte bør udelukkende ydes med det Formaal for Øje at gavne Avlen og uden smaalig Ængstelse for, at enkelte Statsborgere kunne faa Fordel deraf.

Det er under dette Synspunkt, at Udvalgets Flertal kan anbefale det forelagte Lovforslag med de af Flertallet stillede Ændringer.

Udvalgets Flertal slutter sig i alt væsentligt til det af Landbrugsministeren fremsatte Forslag; de Ændringer, der stilles, ere ikke af den Beskaffenhed, at der gøres Brud paa den harmoniske Plan, som Regeringsforslaget er bygget paa.

Nogen udtømmende Motivering til de enkelte Paragraffer vil det være overflødig at fremsætte her, da Udvalgets Flertal i al Almindelighed kan henvise til den grundige Motivering, der findes i Kommissionsbetænkningen, og som i Fjor ledsagede Forslaget.

Ændringen til § 1 er kun redaktionel.

Til § 2 er der ikke stillet Ændring, men Udvalget ønsker, at Paragraffen maa forstås saaledes, at der lægges Vægt paa rene Racer, og at der ikke kan præmieres Dyr ved Dyrskuerne, som hidrøre fra Blandingsavl, uden at der er særlige Grunde, der tale derfor.

Til § 3 er der stillet Ændring om, at unge Dyr, erhvervede inden 3 Maaneders Alderen, maatte kunne regnes ligestillede med Dyr af eget Tillæg ved Præmiering af Samlinger af Malkekvgæ paa Dyrskuer.

Til § 4 gaar den stillede Ændring ud paa, at ældre Hingste og Tyre ikke hvert Aar bør møde til Fællesskuer.

Til § 7 er der stillet Ændring om at forhøje Tilskuddet til Præmier ved Statskuer for Tyre fra 75,000 til 85,000 Kr. Kommissionen foreslaar 100,000 Kr. Udvalgets Flertal saa gerne, at der kunde ydes saa store Præmier, at det kunde tjene som en Opfordring til at bevare de virkelige gode Tyre saa længe som muligt; men da de